

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΙΣΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ κ. ΠΑΥΛΟΥ
ΣΤΗΝ ΕΞΟΔΙΟ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑΣ ΑΝΘΗΣ ΚΑΡΑΪΣΑΡΙΔΟΥ
(Πέμπτη 24.7.2014, Ι. Ναός Αγ. Μαρίνης Άνω Ιλισίων)

«Μακάριοι οί νεκροί οί ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι· ναί, λέγει το Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν» (Ἀποκ. 14, 13).

«Γυναῖκα ἀνδρεία τίς εὐρήσει; Τιμιωτέρα ἐστὶ λίθων πολυτελῶν» (Παρ. 31, 10).

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Εὐλογημένη οἰκογένεια τῆς πρεσβυτέρας και τοῦ π. Κωνσταντίνου,

Αγαπητοὶ ἀδελφοὶ και ἀδελφές.

Νομίζω ὅτι αὐτὰ τα δύο θεῖα λόγια περιγράφουν ὅλη την πορεία της πρεσβυτέρας Ανθῆς, την ὁποία σήμερα προπέμπουμε στην ἐξοδό της ἀπὸ τη σκηνή του κόσμου αὐτοῦ και στην εἰσοδό της στη δόξα και στη βασιλεία του Θεοῦ, ἀπὸ τη στιγμή της παιδικῆς και νεανικῆς ηλικίας της, ὅταν την πρωτογνώρισα ὡς ενορίτισσα στο Μαντούδι, μέχρι και αὐτῆς της ὥρας, ἀφού τρεῖς μέρες νωρίτερα εἶχε μεσολαβήσει η τελευταία συνάντησή μας στα Γιάννενα.

Ὄντως ο θάνατος εἶναι το πιο σίγουρο γεγονός που κρατάμε στα χέρια μας. Το πρόβλημα δεν εἶναι ο θάνατος. Το πρόβλημα εἶναι ο τρόπος του θανάτου· και η συνέχεια μετὰ ἀπὸ αὐτόν. Η ανταμοιβή, ἀδελφοί, ανήκει σ' εκείνους που εἶναι μακάριοι. Γι' αὐτό ψάλλουμε στη νεκρώσιμη ακολουθία: *«Μακαρία ἡ ὁδὸς ἣ πορεύη σήμεραν, ὅτι ἤτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως»*. Γιατί ανήκει στους νεκρούς που ἀπέθαναν «ἐν Κυρίῳ». Γιατί ὅλη της η ζωή ἦτανε μία ζωή «ἐν Κυρίῳ». Μια ζωή ὅπου *«πᾶσαν την ζωὴν της Χριστῷ τῷ Θεῷ»* παρέθετε.

Την θυμάμαι ὅταν νεαρή φοιτήτρια ἦρθε να μου πει τη μεγάλη εἶδηση: *«Πήρα, πάτερ, μια σοβαρὴ ἀπόφαση· να γίνω πρεσβυτέρα. «Ὁμορφη η ἀπόφασή σου», της εἶπα· «και γενναία. Ποιος εἶναι ο πρεσβύτερος;»*. Και μου εἶπε το ὄνομα του πρεσβυτέρου, του τότε Κωνσταντίνου, που τον γνώριζα πάρα πολύ καλά ἀπὸ τις αγρυπνίες στη Μονή του Αρμά. Κι ἐγινε ο ευλογημένος γάμος τους, η ευλογημένη πορεία τους μέσα στη ζωή - και «ευλογημένη» δεν σημαίνει ποτέ ζωή χωρίς προβλήματα και δυσκολίες. Η επιτυχία εἶναι να μπορεῖ κανεὶς να

βλέπει την οποιαδήποτε δυσκολία ως ευλογία, ως παραχώρηση, ως δοκιμασία, ως αφορμή αγιασμού. Κι έτσι την είδε στη ζωή της. Κι έτσι προχώρησε, τόσο στο στάδιο εκείνο που διακονούσε τη νεότητα στο σχολείο, όσο και μετέπειτα, προσπαθώντας να στηρίξει την οικογένειά της. Έζησε μέσα στη μεγάλη Εκκλησία και στη μικρή Εκκλησία με την ίδια πίστη, με την ίδια αφοσίωση. Τώρα βρίσκεται σ' αυτό το Ναό, όχι τόσο άγνωστο σ' αυτήν, αλλά τώρα είναι στο κέντρο του Ναού, κάτω από το βλέμμα του Παντοκράτορα, με τα χέρια της σταυρωμένα και μοιάζουν σα να λένε «Κύριε, προς Σε έρχομαι». Ναι, με το σώμα κατάστικτο τοις μάλωψι, αλλά και με πανσθενουργό την ψυχή της, «ἐξῆλθε ἵνα εισέλθῃ». Πανσθενουργός η ψυχή της, γιατί αντλούσε δυνάμεις από τρεις βρυσομάνες: **την πίστη**, την εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, -είναι εκείνη που έζησε σε κάθε φάση της ζωής της δια πίστεως-, **τη μετάνοια** και **την αγάπη**. Αυτά τα τρία ζωγραφίζουν τη ζωή της ολόκληρη.

Ξεκίνησε από φτωχικό σπίτι. Σε ένα χωριό μεγάλωσε. Και σε μια εποχή που στο χωριό αυτό για δεκαετία τουλάχιστον, αυτοί που είχαν πετύχει σε Πανεπιστήμιο ήταν μετρημένοι στα δάκτυλα της μιας χειρός και λιγότερα. Κι εκείνη τόλμησε. Η μικρή, η ταπεινή, η πτωχή. Γιατί ήταν ανδρεία. Είχε ανδρεία την ψυχή της και η ανδρεία προερχόταν από τη στήριξή της στον Ιησού Χριστό. Και πέρασε. Και προχώρησε. Κι έζησε τη ζωή της μέχρι τώρα με την ίδια ανδρεία, με την ίδια δύναμη. Την ανδρεία που ξέρει να κάνει τον άνθρωπο ταπεινό. Την ανδρεία που ξέρει να κάνει τον άνθρωπο γενναίο. Κι εκείνη τα γνώρισε αυτά τα δύο πράγματα: και ταπεινή και γενναία μαζί. Και όρθια, με την ελπίδα της στο Θεό. Αυτό ήτανε το τέλος της. Ήταν η απόφασή της για όλα τα προβλήματά της, «πᾶσαν τὴν ζωὴν της» να την παραθέσει «Χριστῷ τῷ Θεῷ». Και φαίνεται ότι μετά από αυτή την απόφαση ωρίμασε. Έγινε έτοιμη, έγινε ευάρεστη στο Θεό. Ο θάνατός της μοιάζει με μία αρπαγή. Αρπάχτηκε ξαφνικά μέσα από τη γη και τη συγγένειά της, μέσα από όλους και μας άφησε όλους εμβρόντητους. Τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο, που συντετριμμένος πληροφορήθηκε στην Ελασσόνα το γεγονός που είχε συμβεί, αφού κι αυτός πριν από λίγο είχε αποχαιρετήσει τον πατέρα Κωνσταντίνο και την πρεσβυτέρα, αλλά και όλους εμάς και τα παιδιά του.

Και τώρα βρισκόμαστε εδώ. Είμαστε εδώ, τελέσαμε τη θεία λειτουργία. Την προσφέραμε σήμερα και για την ανάπαυση της ψυχής της, αλλά και για την στήριξη και θεραπεία όλων μας. Είμαστε εδώ και την

συνοδεύουμε. Σε λίγο θα την παραδώσουμε. Θα παραδώσουμε το σώμα της στη γη από την οποία προήλθε. Η ψυχή της όμως έχει προλάβει. Εκείνη είναι μαζί μας σήμερα εδώ, αφού άλλωστε την καλέσαμε στη θεία λειτουργία, κι αφού η θεία λειτουργία είναι κοινή των επουρανίων και των επιγείων πανήγυρις, αφού «τά κάτω τοῖς ἄνω συνεορτάζει και τά ἄνω τοῖς κάτω συναριθμεῖ». Είναι λοιπόν κι εκείνη ανάμεσα σε όλους εμάς που βρισκόμαστε εδώ, νιώθει ευγνωμοσύνη για μας που μαζευτήκαμε εδώ να προσευχηθούμε. Κι εμείς την ευχαριστούμε γι' αυτό που υπήρξε στη ζωή της, γι' αυτό που υπήρξε στην οικογένειά της, γι' αυτό που υπήρξε στη ζωή της Εκκλησίας μας.

Ανθρώπινα νιώθουμε τον πόνο. Και μερικές φορές ο πόνος σπαράζει την ψυχή. Αλλά αυτός ο πόνος τελικά γλυκαίνει την ψυχή, την ηρεμεί, την προσγειώνει. Μας κάνει να βλέπουμε τι είμαστε, τι εξουσιάζουμε. «Μία ροπή και ταῦτα πάντα θάνατος διαδέχεται». Αυτό έζησε, αυτό ζήσαμε, αυτό ζούμε, αυτή την μία ροπή.

Όμως, πέρα από τον πόνο, τη θλίψη, στο τέλος έρχεται ένα ερώτημα: Και τώρα; Τώρα πού και τι; Αλλά εμείς πιστεύουμε ότι ο Ιησούς απέθανε και ανέστη. Και είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι όσοι κοιμήθησαν δια Ιησού είναι μαζί Του. Κι έτσι το πένθος γλυκαίνει. Κι έτσι ο πόνος γίνεται χαρά.

Θα τολμήσω να πω μια φράση, μη με παρεξηγήσετε. Ίσως να είναι κι εγωιστικό να λυπόμαστε όταν κάποιος μάς έφυγε, όταν αυτός - φεύγοντας- νίκησε και τώρα ζει στη Βασιλεία του Θεού. Γιατί να τον λυπόμαστε; Αυτό δεν είναι το νόημα της ζωής μας; Τι μας μένει μετά το θάνατο; Αν μετά το θάνατο είναι το μηδέν και το τίποτα, τότε είμαστε δειλοί που ζούμε ακόμα. Αν όμως ζούμε, παρά τις δυσκολίες, τις θλίψεις, τις όποιες δοκιμασίες, είναι γιατί πιστεύουμε ότι ο Ιησούς απέθανε και ανέστη. Και το πίστευε κι εκείνη. Και το ζούσε κι εκείνη.

Και γι' αυτό τώρα Εκείνος την παραλαμβάνει. Εμείς την παραδίδουμε με αγάπη, με σεβασμό, με τιμή. Κι Εκείνος την παραλαμβάνει, για να της πει το «ευ, δούλη αγαθή και πιστή». Την άρπαξε μήπως η κακία του κόσμου την αλλάξει. Ο Θεός γνωρίζει καλύτερα από μας τον καθένα μας. Και ενεργεί στην καλύτερη ώρα για τον καθένα μας, γιατί ο Θεός θέλει τη σωτηρία μας, θέλει τη ζωή μας, κι όχι το θάνατό μας. Και γι' αυτό, αυτή την ώρα του τέλους μπορούμε να επαναλάβουμε: «Εἶη το ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον». «Εἶη εὐλογημένον», γιατί μας την χάρισε, γιατί την χάρισε στην οικογένειά της, γιατί την χάρισε στην Εκκλησία. «Εἶη εὐλογημένον»,

γιατί τώρα την παραλαμβάνει από την επίγεια σκηνή στην επουράνια, «εἷ ἑυλογημένον» για τον τόπο τον θείον που της ετοίμασε.

Αγαπητά μου παιδιά, ξέρω πάρα πολύ καλά τον πόνο σας. Αλλά με συγκίνησε και με συγκλόνησε η πίστη σας. «Τώρα είναι η ώρα να δοκιμαστεί η αλήθεια της πίστης μας», μου είπε κάποια από σας. Και είχε δίκιο. Κι εσείς δοκιμάζεστε. Και πονάτε. Αλλά αντέχετε. Να ευχαριστείτε το Θεό για τη μητέρα που σας χάρισε. Να ευχαριστείτε το Θεό για την οικογένεια που σας χάρισε. Κανείς άνθρωπος δεν είναι τέλειος. Αλλά η μετάνοια μας καθιστά τελείους και θεραπεύει όλες τις αδυναμίες μας, όταν μέσα μας βγαίνει η κραυγή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με».

Θέλω αυτή την ώρα να σας μεταφέρω την αγάπη, τις ευχές, τη στοργή, τη συμμετοχή, το συγκλονισμό του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου μας κ. Ιερωνύμου, που μου ανέθεσε να τον εκπροσωπήσω αυτή την ώρα και να σας μεταφέρω την ανοιχτή αγκαλιά του, μέσα στην οποία σας περικλείει με στοργή και αγάπη. Προσευχόμαστε και για τον πατέρα Κωνσταντίνο - ο οποίος εκείνος ηθέλησε έτσι να κηδευτεί η πρεσβυτέρα του - ώστε σύντομα να ξαναβρεθεί στους ευλογημένους αυτούς τόπους.

Δεν θα μπορούσαμε να τελειώσουμε αυτή την αναστάσιμη θεία λειτουργία παρά με το «Χριστός Ανέστη» και με τη βεβαιότητα ότι εκείνη τώρα είναι μέτοχος της Αναστάσεως του Ιησού Χριστού μας.

